

THIỀN QUÁN BỌT NƯỚC 3 (28)

Tất cả đều là những đồng bọt nước. Tất cả đều là những đồng bọt nước! Bèo dạt mây trôi, chìm nổi trong biển trầm luân này, chìm nổi trong biển sanh tử này, chìm nổi trong biển vô minh này, chìm nổi trong biển tham ái này, chìm nổi trong biển dục vọng của khát khao, của thèm muốn, của được mất, của hơn thua.

Cái kết của những đồng bọt này là vỡ tan và nước mất! Cái kết của đồng bọt nước này là phiền não và khổ đau! Cái kết của đồng bọt nước này là một sự vô nghĩa, tranh giành cực khổ, hơn thua. Những đồng bọt này đều đi đến trắng tay, đều đi đến vô nghĩa. Thế mà, tham danh, tham lợi, tham ái từng chút một, đòi hỏi từng chút, từng chút một!

Thấy đồng bọt khác được thương cũng khó chịu, cũng bức bối, cũng ganh ghét, cũng sân si. Khi không được quan tâm, cũng phiền não, cũng uất ức, cũng uất hận trong lòng. Chạy theo và thèm muốn sự thương yêu, sự quan tâm, sự chăm sóc của những đồng bọt nước. Chỉ là bọt với nhau thôi mà! Thèm khát nhau để được gì? Thù hận nhau để được gì? Hơn thua nhau để được gì? Cay đắng với nhau để được gì?

Khô! Khô! Khô! Đây là khô! Đời sống của những đồng bọt này là khô, là đuôi hình bắt bóng mà nắm bắt những cái rỗng không. Bản thân là một cái rỗng không lại chạy đi tìm một cái rỗng không! Bản thân là một cái rỗng không lại đeo đuổi, bám víu một cái rỗng không!

Bản thân là vô nghĩa, vô ngã, vô tình thì đòi hỏi những cái khác có nghĩa, có ngã, có tình, mà không biết rằng tất cả chỉ là đồng bọt! Đây đây sự vô nghĩa, vô ngã, vô tình, rỗng không ở trong đó. Đuổi hình bắt bóng! Thật sự là những cuộc đuổi hình bắt bóng. Những đồng bọt nước này đuổi hình bắt bóng những đồng bọt kia.

Tâm ơi, đừng mê nữa! Khổ đủ rồi, tâm ơi! Ra đi bàn tay trắng, ra đi là bàn tay trắng! Chỉ có nghiệp theo mình, cùng với tâm mê muội, tiếc cảnh mộng vừa tan. Về đâu? Về đâu khi tàn mộng? Về đâu khi tàn mộng? Mộng tàn, cảnh mộng tan. Cảnh mộng này rồi sẽ tan! Tâm mê còn than tiếc một giấc mộng vừa tàn!

Tâm mê! Tâm mê! Tâm mê làm ra cảnh. Tâm mê đã làm ra cảnh này. Tâm gặp cảnh càng mê! Tâm mê làm ra cảnh. Tâm gặp cảnh càng mê! Tâm ơi, đừng mê nữa! Đừng mê nữa! Mộng luân hồi lê thê! Tâm ơi, đừng mê nữa! Đừng mê những đồng bọt này nữa. Đừng thêm khát những đồng bọt này nữa! Đừng vô minh với cái đồng bọt này nữa!

Lúc nhúc trong thế gian này là những đồng bọt nước! Những đồng bọt nước đang trôi theo dòng sông vô minh, đang trôi theo dòng sông hôn mê, dòng sông tham sân si, dòng sông ngã mạn, đang trôi theo dòng sông khốn nạn và đau khổ này. Dòng sông đầy đây những đời sống của súc vật, súc sanh, ma quỷ, cô hồn, vong linh, vất vơ, vất vưởng, ngạ quỷ đói khát, bơ vơ, cô đơn, địa ngục!

Lúc nhúc trong thế gian này là những đồng bọt nước! Bọt nước đi, bọt nước đứng, bọt nước ngồi, bọt nước nói cười, bọt nước sân hận, bọt nước dâm dục, bọt nước ngã mạn, bọt nước ta đây, bọt nước hơn thua! Bọt nước! Bọt nước! Bọt nước! Những đồng bọt nước lúc nhúc, lúc nhúc, vô lượng trên thế gian này!

Và điều mà đồng bọt nước này có được khi chấm dứt đó là nước mắt, nước mắt, nước mắt! Nước mắt những giọt nước này nhỏ xuống, tràn ngập, tràn ngập hơn nước ở bốn biển, tràn ngập khắp quả địa cầu này. Được cái gì? Tâm mê được cái gì trong cuộc đời này? Được cái gì?

Được một cái thân đầy cường lực, đầy sung mãn, đầy dâm dục ở trống ư? Được cái thân đầy cường lực, đầy ham muốn, đầy dao động, đầy dục vọng ở trống ư? Tranh giành hơn thua với đời để được cái gì? Được cái gì? Được cái gì? Trời đất có thấu chăng? Chúng sanh lặn chìm trong sanh tử này để được cái gì?

Chư thiên, chư thiên, chư thiên! Thần rừng, thần núi ở đây hãy nói đi! Chúng sanh đang lặn chìm trong dòng sanh tử này để được cái gì đây? Được chăng là một tâm đầy dục vọng, một tâm đầy tham dục, đầy tham ái, đầy hơn thua, đầy bản ngã.

Chư thần rừng, chư thần núi ở đây hãy cho biết đi! Các Ngài và chúng sanh được cái gì trong dòng luân hồi sanh tử? Phải chăng cái được là đời sống vô thường, tạm bợ, mong manh, đầy phiền não và nước mắt? Được

cái gì? Chúng sanh được cái gì? Tâm mê này được cái gì trong dòng luân hồi sanh tử này?

Đã từng hôn mê, đã từng tham đắm những thân xác này, đã từng tham đắm những đồng bọt này bao nhiêu lâu rồi? Nước mắt đã chảy bao nhiêu lâu rồi? Chảy như vậy là đủ chưa? Dục ái, sân hận, cuộc sống này, đó là khổ. Đây thật sự là khổ! Đây thật sự là khổ!

Phải có một cái nhìn thâm sâu, thật sự là thâm sâu! Một cái nhìn xuyên thấu thân thể này và một cái nhìn xuyên thấu tất cả loại thân thể. Phải có một cái nhìn đâm thấu vô minh, đâm thấu vô minh đối với cái tự thân này và đâm thấu vô minh đối với tất cả những sắc thân khác đang có mặt, đâm thấu vô minh đối với lại thế giới này. Phải nhìn như vậy đó! Phải nhìn thâm sâu như vậy đó! Phải nhìn xuyên thấu như vậy đó!

Cái nhìn đâm thấu tất cả mọi vô minh, tham ái, dục vọng trên cuộc đời này, vô minh, tham ái, dục vọng từ xác thân này cho đến những xác thân khác, tất cả cần phải được phá vỡ! Phải có một cái nhìn thâm sâu và sâu sắc như vậy mới đưa được cái tâm hôn mê này ra khỏi hôn mê, kéo cái tâm mê này ra khỏi đồng bọt nước này.

Phải nhàm chán! Phải nhàm chán! Phải nhàm chán đến cùng tột! Nhàm chán đến cùng tột của nhàm chán. Nhàm chán thật sự cái đồng bọt vô nghĩa, vô nghĩa, vô nghĩa, vô tình, vô ngã, khốn đốn, hoạn nạn, tai ương, ách nạn này. Phải nhàm chán!

Phải thấy như vậy về các đồng bọt thì vị đa văn Thánh đệ tử mới có thể nhàm chán. Vị ấy nhàm chán đối với sắc, nhàm chán đối với thọ, nhàm chán đối với tưởng, nhàm chán đối với các hành, nhàm chán đối với các thức.

Do nhàm chán mà vị ấy ly tham. Vị ấy không còn thêm muốn, tham đắm đối với lại cái ngũ uẩn này nữa. Do ly tham đối với thọ, tưởng, hành, thức này mà vị ấy được thoát. Vị ấy được giải thoát khỏi sắc, giải thoát khỏi tưởng, giải thoát khỏi các hành, giải thoát khỏi thức.

Trong sự giải thoát đó, trí khởi lên biết rằng: "Ta đã giải thoát. Ta đã thoát khỏi sắc, thọ, tưởng, hành, thức." Và vị ấy biết rõ rằng sanh đã tận rồi, phạm hạnh đã thành, những việc cần làm đã làm, sau đời sống này sẽ không còn một đời sống nào khác nữa, không còn một luân hồi đau khổ nào khác nữa.

Vị ấy biết rằng sanh đã tận, sanh tử luân hồi, phiền não, khổ đau này đã đoạn tận, đã diệt tận, đã chấm dứt rồi. Sanh đã tận, phạm hạnh đã thành, những việc cần làm đã làm, sau đời sống này sẽ không còn một đời sống đau khổ nào khác nữa.

Đó là khúc khải hoàn ca, khúc chiến thắng ca của đức Phật và các bậc Alahán. Đó là khúc khải hoàn ca vi diệu nhất, tuyệt diệu nhất, tuyệt vời nhất, hạnh phúc nhất, an lạc nhất, cao đẹp nhất, cao thượng nhất trên cuộc đời này.

Sanh đã tận, phạm hạnh đã thành, những việc cần làm đã làm, sau đời sống này sẽ không còn một lần sanh tử đau khổ nào nữa cả.

Hãy tinh tấn lên! Hãy cố gắng lên! Hãy dũng mãnh lên! Hãy quyết liệt lên! Chúng ta ở đây sẽ có thể cất lên khúc ca khải hoàn chiến thắng cao thượng, đẹp đẽ này, bình an và hạnh phúc này. Hãy sát cánh bên nhau để mà tu tập! Hãy cùng nhau, khích lệ nhau, khích tấn nhau để mà tu tập, để mà thể nhập vào trong dòng pháp này, thể nhập vào trong trí tuệ này và quyết chắc sẽ cùng nhau đi đến bến bờ của an lạc, bình an và giải thoát...